

prima instanță: S. Tizu
instanța de apel: A. Panov, M. Guzun, A. Minciuna

dosarul nr. 3ra-344/17

ÎNCHEIERE

30 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Victor Curnic,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Victor Curnic împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016

c o n s t a ț ă:

La data de 27 mai 2016, Victor Curnic a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova (în continuare IGP al MAI) cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, la data de 04 mai 2016 s-a adresat către IGP al MAI cu cerere prin care a solicitat acordarea dreptului de procurare a armei și a permisului de armă.

Invocă faptul că, prin răspunsul nr. 34/4-993 din 04 mai 2016 eliberat de către Direcția Securitate Publică al IGP al MAI, cererea sa a fost respinsă pe motiv că, la data de 25 iunie 2002 a fost condamnat de Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 225/5 alin. (2) din Codul penal, redacția anului 1961, și anume „fabricarea, procurarea, păstrarea sau expedierea ilegală de mijloace narcotice fără scop de desfacere” la amendă penală în mărime de 450 de lei, iar potrivit art.7 alin. 2 lit.e) al Legii nr. 130 din 08 iunie 2012 privind regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă, persoanelor condamnate prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracțiune comisă cu intenție, cu folosirea substanțelor narcotice, nu se acordă permisul de procurare a armelor letale și neletale supuse autorizării și permisul de armă.

Consideră răspunsul Direcției Securitate Publică al IGP nr. 34/4-993 din 04 mai 2016 ca fiind unul ilegal și contrar normelor de drept și care urmează a fi anulat.

Menționează că, amenda penală în mărime de 450 de lei aplicată prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, din 25 iunie 2002 pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 225/5 alin. (2) din Codul penal, redacția anului 1961, a fost achitată integral.

Susține că, potrivit art. 111 alin. (1) lit. din Codul penal se consideră ca neavând antecedente penale, deoarece prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, din 25 iunie 2002 i-a fost aplicată o pedeapsă mai blândă decât închisoarea, care deja a executat-o.

Prin urmare, consideră că, norma de drept invocată de IGP al MAI nu este aplicabilă în speță, or, conform normei invocate supra antecedentul penal nu mai există, iar reabilitarea anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale.

Solicită admiterea cererii, anularea răspunsului nr. 34/4-993 din 04 mai 2016 emis de către IGP al MAI și restabilirea în drepturile prevăzute de legislația în vigoare, cu acordarea dreptului de procurare a armei și a permisului de armă.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 18 iulie 2016 s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Victor Curnic împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea răspunsului nr. 34/4-993 din 04 mai 2016 și restabilirea în drepturi.

În susținerea poziției sale, prima instanță a reținut că, prin sentința Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, din 25 iunie 2002 Victor Curnic a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 225-5 alin. (1) din Codul penal, pentru procurarea, fabricarea, transportarea și păstrarea ilegală a mijloacelor narcotice fără scop de desfacere, și i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 25 unități convenționale, ceea ce constituie 450 de lei și care a fost executată prin achitarea amenzii. Astfel, infracțiunea pentru care a fost condamnat Victor Curnic a fost comisă cu intenție.

Aderent, prima instanță a conchis că, legiuitorul a prevăzut expres în art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 130 din 08 iunie 2012 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, faptul că în cazul în care persoana a fost condamnată prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracțiune comisă cu intenție, cu folosirea substanțelor narcotice, aceasta este privată de dreptul de a-i fi acordat permisul de procurare a armelor letale și neletale supuse autorizării și, după caz, permisul armă.

De asemenea, instanța inferioară a menționat că, legiuitorul nu a prevăzut, cu titlu de excepție, termenul la expirarea căruia persoana poate redobândi acest drept, chiar și în cazul în care antecedentele penale au fost stinse.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Victor Curnic împotriva hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 18 iulie 2016 și s-a menținut hotărârea atacată.

La data de 10 februarie 2017, Victor Curnic a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016 solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016 și hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 14 decembrie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a menționat că, instanțele inferioare au dat o apreciere eronată legii, și anume dispozițiilor art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 130 din 08 iunie 2012 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, considerând condamnarea recurentului prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracțiuni comise cu intenție, cu folosirea armelor sau a munițiilor, a substanțelor și materialelor

explozive sau toxice, precum și a substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor drept temei de refuz în dreptul de a procura armă și a permisului de armă.

Mai menționează recurentul că, instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că, antecedentele penale generează consecințe nefavorabile pentru condamnat din momentul rămânerii definitive a sentinței de condamnare și până la momentul stingerii antecedentelor penale sau reabilitării.

Cu trimitere la prevederile art. 111 din Codul penal, care stipulează că persoanele condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoare se consideră cu antecedentele penale stinse după executarea pedepsei, recurentul consideră că, în privința sa sunt stinse antecedentele penale, deoarece pedeapsa sub formă de amendă stabilită prin sentința Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău, din 25 iunie 2002 a fost achitată integral. Astfel, stingerea antecedentelor penale anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale.

Afirmă că, în temeiul dispozițiilor art. 112 din Codul penal a fost reabilitat de drept, deoarece antecedentul penal a fost stins prin executarea pedepsei stabilite. Respectiv, îi sunt aplicabile garanțiile stabilite privind anularea tuturor incapacităților și decăderilor din drepturi legate de antecedentele penale prevăzute de art. 111 alin. (3) din Codul penal.

Susține că, din moment ce antecedentele penale au fost stinse, nu pot genera careva impedimente la realizarea drepturilor sale.

În concluzie, invocă faptul că, instanțele inferioare au neglijat efectele reabilitării de drept care a dobândit-o în momentul când s-au realizat condițiile de reabilitare, or, reabilitarea are drept efect încetarea decăderilor, interdicțiilor și incapacităților care rezultă din condamnare.

Aderent, menționează că hotărârea primei instanțe și a instanței de apel sunt contrare prevederilor art. 239 și 241 din Codul de procedură civilă, conform cărora judecătorul urma să argumenteze în legătură cu motivele de fapt și de drept care i-a format convingerea în sensul unei anumite soluții și să dispună de puterea convingerii.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind declarat în termen, deoarece decizia instanței de apel datează cu 14 decembrie 2016 (f.d. 54), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 10 februarie 2017 (f.d. 61).

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele inferioare au dat o apreciere eronată legii, nu pot fi reținute, deoarece legiuitorul a stipulat expres în art. 7 alin. (2) din Legea nr. 130 din 08 iunie 2012 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, categoriile persoanelor cărora nu li se acordă permisul de procurare a armelor letale și neletale supuse autorizării și, după caz, permisul de armă.

La caz, Legea nr. 130 din 08 iunie 2012 definește permisul de armă ca documentul, emis în condițiile legii de autoritatea competentă, prin care o persoană fizică sau juridică dovedește dreptul de a deține și/sau, după caz, de a purta și folosi arme letale sau arme neletale ale căror tip, marcă, model, calibru și număr de serie sînt înscrise în acest document.

Astfel, potrivit art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea nr.130 din 08 iunie 2012 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, care prevede că, permisele prevăzute la alin. (1) nu se acordă persoanelor care au fost condamnate prin hotărîre judecătorească irevocabilă pentru infracțiuni comise cu intenție, cu folosirea armelor sau a munițiilor, a substanțelor și materialelor explozive sau toxice, precum și a substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor.

Reieșind din sensul normei precitate, Completul opinează că, recurentul eronat invocă faptul că, având în vedere că în privința sa au fost stinse antecedentele penale, instanțele inferioare neîntemeiat au respins cererea sa de chemare în judecată. Or, cererea de chemare în judecată a reclamantului a fost respinsă în temeiul art. 7 alin. (2)

lit. e) din Legea nr.130 din 08 iunie 2012 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, pentru faptul că a fost condamnat în baza unei hotărâri judecătorești irevocabile pentru comiterea unei infracțiuni intenționate, cu folosirea substanțelor narcotice, și nicidecum în temeiul lit. b) al aceluiași articol, pentru existența antecedentelor penale nestinse.

În această ordine de idei, instanța de recurs ajunge la concluzia că, instanțele de fond au aplicat corect prevederile art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea nr.130 din 08 iunie 2012 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă.

Cu titlu secundar, se impune a fi reiterat faptul că, în speță, recurentul nu poate invoca stingerea antecedentelor sale penale și reabilitarea de drept, or, instanțele inferioare au respins acțiunea în baza art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea nr.130 din 08 iunie 2012 cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, pe motiv că Victor Curnic a fost condamnat prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracțiune comisă cu intenție și cu folosirea substanțelor narcotice, psihotrope și/sau a precursorilor, și nu în baza lit. b) al aceluiași articol, pentru existența antecedentelor penale nestinse.

La fel, nu pot fi reținute nici argumentele recurentului precum că, în hotărârile instanțelor inferioare urmau a fi indicate motivele de fapt și de drept care au format convingerea judecătorilor în sensul soluției adoptate și să dispună de puterea convingerii, or, atât prima instanță cât și instanța de apel au elucidat toate circumstanțele importante ale pricinii, examinându-le prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 24 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000 și fiindu-le oferită o apreciere justă, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanțele inferioare prin prisma circumstanțelor importante ale pricinilor.

Astfel, instanța de recurs ajunge la concluzia că, recurentul pretinde aplicarea unei norme legale neaplicabile speței, iar argumentele invocate în recurs poartă un caracter declarativ. Prin urmare, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Victor Curnic, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă,

completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Victor Curnic împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță